

Ὡστε ὅταν κατὰ τὴν στιγμήν τούτων ἐξετάζωμεν τοῦ Δία, ἀκτινοβολοῦντα ἐν τῷ ἑσπερινῷ ἡμῶν οὐρανῷ, δὲν βλέπομεν ἐν αὐτῷ ἄπλοῦν σημεῖον, μὲλις διακρινόμενον μεταξύ τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ θόλου, ἀλλὰ κόσμον, κόσμον γιγάντιον, ἐν τῷ σχηματισμῷ αὐτοῦ εἰσέτι διατελοῦντα, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὁποίου κυκλοφορεῖ ἀενάως ρεῦμα ἰσημερινόν, φερόμενον ὀρητικῶς μετὰ ταχύτητος τετρακοσίων χιλιομέτρων καθ' ὄραν, κόσμον κεκαλυμμένον ὑπὸ ἀτμῶν καὶ διαυλακούμενον ὑπὸ θυελλῶν καὶ καταγίδων, ὄντα δὲ τέλος τεράστιον χημικόν ἐργαστήριον, ἐν ᾧ προπαρασκευάζονται τὰ σπέρματα προσεχοῦς ζωῆς. Πράγματι δὲ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δέον νὰ χαιρετήσωμεν τὸ μέλλον τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Ἐλευσεται ἡμέρα, ἣτις δὲν ἀπέχει πολὺ κατὰ τὸ διὰ τῶν αἰώνων τὸν χρόνον ὑπολογίζον χρονόμετρον τῶν οὐρανῶν, καθ' ἣν ἡ μικρὰ ἡμῶν γῆ σβεσθεῖσα θὰ κυλίηται ὡς σιωπηλὸν νεκροταφεῖον περὶ τὸν Ἥλιον, πάντοτε ὑπέρθερον καὶ πάντοτε νέον. Ἄπασα ἡ ἱστορία αὐτῆς θὰ ἐκλείψῃ, ἅπασαι αἱ λαμπρότητες αὐτῆς θὰ ἀπολεσθῶσι, αἱ ἀνθρώπινοι γενεαὶ θὰ διαδεχθῶσιν ἀλλήλας, μηδὲν καταλείπουσαι ὀπισθεν αὐτῶν, οὔτε νεκρικός δὲ λίθος θὰ δεικνῆ τὴν θέσιν, ἐν ἣ ὁ πλανήτης ἡμῶν θὰ ἀποδώσῃ τὴν τελευταίαν πνοήν. Ἡσὸν γελοῖαι εἶναι ἅπασαι αἱ ἀνθρώπινα φιλοδοξίαι! Ἄλλὰ συγχωρήσωμεν ταῦτα. Τί θὰ ἐπραττον τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀνθρώπων ἂν δὲν ἐσκέπτοντο περὶ ἑαυτῶν; Ἄφ' ἑτέρου δὲ μὴ ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος Σοπενάουερ δὲν καθιστᾷ ἡμῖν πιστευτὸν ὅτι κόσμος δὲν ἀποτελεῖ ἄλλο τι εἰ μὴ μόνον τὴν ἀναπαράστασιν τῶν ἰδεῶν ἡμῶν; Ὅταν ὅμως ἡ λαμπὰς τῆς ἐπιγείου ζωῆς σβεσθῇ, τὰ τελευταῖα ἀνθρώπινα βλέμματα θὰ δύνανται νὰ ἀτενίζωσιν εἰσέτι πρὸς τὸν Δία, ὡς πράττομεν τοῦτο σήμερον καὶ ὅπως ἐπραττον τοῦτο οἱ ἐν τῷ παραδείσῳ προπάτορες ἡμῶν, ἀνεμφιβόλως δὲ τότε ὁ ἀπειρομεγέθης οὗτος κόσμος θὰ κατοικῆται ὑπὸ διανοητικῶν ὄντων, τόσον ἀνωτέρων ἡμῶν, ὅσον ἡμεῖς ἐσμὲν ἀνώτεροι τοῦ τρωγλοδύτου ἢ τοῦ κυνός. Ἄλλως τε τίς οἶδεν, ἂν μεταξύ τῶν ἑκατοντάδων δισεκατομμυρίων ἀτόμων, ἅτινα θὰ κατοικήσωσι τὴν γῆν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἐξ ὧν δὲ ὕλικῶς οὐδὲ τέφρα καὶ σποδὸς θὰ μείνῃ, τίς οἶδε λέγομεν, ἂν δισεκατομμυρία τινα ἐκ τούτων δὲν καταστῶσιν ἄξια τῆς ἀθανασίας καὶ ἂν ὁ ἀχανὲς οὗτος κόσμος τοῦ Διὸς δὲν θὰ δεχθῇ τὴν πνευματικὴν κληρονομίαν τοῦ ἀτυχοῦς ἡμῶν πλανήτου; Βεβαίως δύνασθε νὰ ἀπαντήσητε εἰς ταῦτα ὅτι οὐδὲν τοιοῦτο γίνεται οὔτε γενήσεται ἐπὶ ἑκατομμύρια ἐτῶν ἀλλὰ δὲν ἠσθάνητε ἄρα γε πολλάκις κατὰ τὰς ὥρας ἐνάστρους νύκτας, ὅτε ἀποθαρμάζετε τὴν ἀπειρον ἔκτασιν τῶν οὐρανῶν, φρικίασιν παροδικὴν διατρέχουσιν τὴν μυχιάν ὑμῶν ὑπαρξίν πρὸ τοῦ βαθέος συναισθήματος τοῦ ἀπείρου καὶ τῆς αἰωνιότητος;

Camille Flammarion.

(Μετάφρασις Ν. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ).

ΛΙΝΑ.*

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἐκεῖνο ὅπερ παρόχεται.

XI.

— Ἄθλιε, ἀνόητε! ἐφέλλισε.

— Ἡ λιποθυμία τῆς Λίνας οὐδεμίαν ἔσχε κακὴν συνέπειαν· μετὰ βραχείας δὲ στιγμᾶς καθ' ἃς ὅλοι οἱ ἐν τῷ οἴκῳ κατεταράχθησαν, ροβηθέντες συμφοράσιν, ἄφρονος ἐκροῆ δακρύων ἀνεκούρισε τὴν δυστυχῆ νεκνίδι. Αὕτη μολὶς ἀνκλαβούσα τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς, ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς κ. δὲ Ραμβέρο.

— Λευκή! ἀνέκραξεν ἰκετευτικῶς, ὀλολύζουσα· σὲ παρακαλῶ, σῶσέ με! ἕως τώρα ἔπραξα μέγα κακόν· πρέπει ἐξάπκτους ἢ μονομαχίαν αὕτη νὰ προληφθῇ.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ διεβεβαίωσεν αὕτην καθητυγαστικώτατα, ὅτε δὲ εἶδεν αὐτὴν ἤρεμον, κατέβη εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἄπαντες, πληρεῖς ἀνησυχίας, ἀνέμενον εἰδήσεις περὶ τῆς πεσχύσεως, καὶ διὰ μιᾶς μόνης λέξεως ἐπάνηγαγε τὴν φαιδρότητα εἰς ὄλων τὰ πρόσωπα.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν· ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις τῆς. Τότε παρετήρησε τὸν Ἰωάννην, ὅστις ὠχρότάτην ἔχων τὴν μορφήν, καὶ σοβαρωτάτην τὴν ἔκφρασιν, δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτήν, καίπερ ἄγνωσθ τὸ αἷτιον τοῦ παθήματος τῆς κόρης.

Ἡ κ. δὲ Ραμβέρο, προσέβη πρὸς αὐτόν, ἐπωφελουμένη δὲ στιγμήν καθ' ἣν ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι συνδιελέγοντο πρὸς ἀλλήλους ζωηρῶς καὶ ὑψηλοφώνως, τῷ εἶπεν:

— Ἐλθετε· ἔχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω.

Ὁ Ἰωάννης ἠκολούθησεν αὐτῇ τεταραγμένος πῶς, καὶ τεταπεινωμένος ὑπὸ τοῦ ἐπιτακτικοῦ αὐτῆς ὕφους. Ὅτε δ' εὐρέθησαν μόνον, τῷ εἶπεν ἀποτόμως:

— Ἀναχωρεῖτε αὐριοῦν τὸ πρῶν.

Ἐκεῖνος ἀπεκρίνατο:

— Αὕτη εἶναι ἡ πρόθεσίς μου· πῶς ἠδυνήθητε νὰ...

Ἄλλ' ἡ Λευκή, προῦβαλε δευτέραν ἐρώτησιν·

— Καὶ μονομαχεῖτε μεθαύριο;

Ὁ νεανίας ἀπέμεινεν ἤδη βωβός, οἶονεὶ προσηλωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ἀληθῶς! . . . ἐφέλλισεν ἐν τέλει.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ εἶπε τότε μετ' ἀπλέτου γλυκύτητος:

— Κύριε Δακίλ, εἰσθε ἄνθρωπος γενναῖος, ἄνθρωπος ἔχων καρδίαν· δὲν ἔχετε ἀφορμὴν δυσαρσεκείας καθ' ἡμῶν, ὡς νομίζω, τοῦλάχιστον, καὶ ὅμως μελετᾶτε νὰ μᾶς ἐπιρρίψητε τὴν δεινοτάτην, τὴν μᾶλλον θανάσιμον προσβολήν.

— . . . Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ἐννοῶ, κυρία, εἶπε μετ' ἄρωνον ἔκφρασιν ἐκπλήξεως.

*) Ἰδὲ ἀριθ. 11, σελ. 214—218.

— Κύριε, επανέλαθεν ἡ Λευκή, σὺς παρακαλῶ . . . μεταξὺ μας περιστροφαι καὶ ὑπεκφυγαὶ δὲν ὑπάρχουσι· αἱ περιπτώσεις εἶναι σοβαρά, σὺς βεβαιῶ· γνωρίζω τὰ πάντα, καὶ πῶς τὰ ἔμαθον, θὰ σὰς τὸ εἶπω ἐλευθέρως, αὐτοστιγμεί· ἤκουσα ἀκουσίως μου τὴν μετὰ τοῦ κ. δὲς Ἄυρες συνδιλέξιν σας· ἐκεῖνος ἔχει ἀδικον εἰς ὅλα, ὑμεῖς ἔχετε πᾶν δίκαιον· ἐν τούτοις δὲν δύνασθε νὰ μονομαχήσητε πρὸς τὸν κ. Ἀλθερίκ.

Ἐν τῷ ἰωάννη δὲν ἠθέλησε νὰ ψευσθῆ.

— Καὶ διὰ τί, παρακαλῶ, κυρία; ἠρώτησε·

— Θὰ ἠδυνάμην νὰ σὰς προβάλλω ὅτι δὲν εἶναι οὔτε γενναῖον, οὔτε εὐγενὲς καὶ συμφωνῆτε περὶ μονομαχίας μετ' ἀνθρώπου, ὃν συνηγήσατε ἐπὶ τὴν στέγην κοινοῦ φίλου· ἀλλὰ ὁ λόγος οὗτος θὰ σὰς προσέβαλεν, ὅθεν δὲν τὸν ἐπικαλοῦμαι· ὑπάρχει ὁμως ἄλλος λόγος, σπουδαιότερος, τὸν ὁποῖον ἠγνῶν ἄχρις ὥρας.

— Ποῖος; ἠρώτησεν ὁ νεανίας, οὗ τὴν καρδίαν συνέθλιψεν αἰφνιδίως φοβερόν τι προκίσθημα.

— Ὁ κ. δὲς Ἄυρες ἔσφαλε μόνον ἐκ ζηλοτυπίας· εἶναι ὁ μνηστὴρ τῆς δεσποινίδος δὲ Μελφάρ.

Ἐν τῷ ἰωάννη ἐδράξατο τοῦ ἐρεισινώτου τῆς προστυχούσης ἔδρας, ἵνα μὴ καταπέσῃ λιποψυχῶν.

Βεβαιῶς τὴν προσβολὴν ταύτην ὤφειλε νὰ προῖδῃ, ν' ἀναμῆν μᾶλλον! ἐν τούτοις οὔτε προεῖδεν αὐτήν, οὔτε ἀνέμενεν· ἡ θλίψις αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἤδη τοιαύτη, ὥστε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς αὐτοῦ παρηλλάγησαν διαδοκίμως σπασμωδῶς καὶ ἀγωνιωδῶς, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐκλονήθη ὡς τὸ τοῦ οἰνόφυλλου.

Κατακεκυριευμένη ὑπὸ βαθέος οἴκτου, δακρύων πλήρεις ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ νεαρά γυνὴ ἔτεινεν αὐτῷ βιαίως τὰς δύο χεῖρας, ἃς ἐκεῖνος ἀρπάσας συνέσφιγγεν ἐντὸς τῶν ἑαυτοῦ, εἶτα δὲ προσηλῶν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα, ὅπερ ἡ ἀγωνία τῆς ψυχῆς ἐπλάνα, καὶ ὑποκλινόμενος·

— Εὐχαριστῶ! ἀνέκραξεν ἐκ βῆθους ψυχῆς. Τὴν λέξιν ταύτην μακρὰ σιγὴ ἠκολούθησεν· ἡ δὲ κ. Ραμβέρ ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἡ πρώτη σφοδρὰ ὀρμὴ τῆς συγκινήσεως, ἧς διαρκούσης, οὐδεμίαν παρχυμθία ἤτο δυνατή. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ ἰωάννης ἠδυναίει ὅπως ν' ἀποκρύψῃ τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδ' ἐσκέφατο τοῦτο· τὸ βλέμμα προσηλῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διετέλεσεν ἐπὶ μικρὸν θῦμα αἰφνιδίου ἀπολιθίσεως· ἀλλ' ἐν τέλει ἡ σκέψις τῷ ἐπανῆλθεν, καὶ ἡ βούλησις ἀναλαβοῦσα τὸ κράτος τῆς ἐπ' αὐτῆς, τῇ ἀπέδωκεν ὅλην αὐτῆς τὴν διαύγειαν.

— Ἐχετε δίκαιον, κυρία· τοῦτο δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν. Ἐν τούτοις θ' ἀναχωρήσω αὔριον, ἐξηκολούθησε μετ' ἀλγεῖνοτάτης ἐκφράσεως· δὲν εἰσθε ὀργισμένη ἐναντίον μου, δὲν ἔχει οὕτως;

Ἐν τῷ ἰωάννη ἐπέθυμει νὰ κρατήσῃ αὐτόν, λέγουσα αὐτῷ λόγον τινὰ γλυκύν καὶ ἐγκάρδιον, ἐξ ἐκείνων δι' ὧν ἐκφράζει τις πρὸς τὸν ξένον αὐτοῦ ὅτι ποθεῖ τὴν παρουσίαν του· ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε, καθ' ὅτι θὰ ἦτο σκληρὸν τὸ προσηλοῦν τὸν νεανίαν ἐκεῖ μετὰ τοιαύτην ἐκμυστήρευσιν.

Οὐχ ἦττον ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς ἐξέφραζε σαφῶς πρὸς τὸν ἰωάννη τὴν μεγάλην, τὴν ἄπειρον συμπάθειαν, ἧτις ἐπλήρου τὴν καρδίαν τῆς· καὶ διέγνω αὐτὴν ἐκεῖνος, καὶ ἡ σιγὴ τῆς ἐφάνη αὐτῷ ἡ ζωηροτάτη παρχυμθία, ἡ ἐνθερμοτάτη συλλύπησις· ἀπαξ δ' ἐτι τῶν τρεμόντων αὐτοῦ χειλέων ἐξέπεσεν, ἀφάτου εὐγνωμοσύνης πλήρης, ἡ λέξις: «εὐχαριστῶ!»

Ἐν τῷ πύργῳ γενικὴν ἐκπληξιν προὐκάλεσεν ἡ εἰδησις τῆς αἰφνιδίας ταύτης ἀναχωρήσεως.

— Ἀναχωρεῖ διὰ τὴν γωστήν αἰτίαν; ἠρώτησεν ἡ κ. Βέρλεῦ μετὰ ζωηρᾶς ἀνησυχίας πλησιάζουσα πρὸς τὴν κ. δὲ Ραμβέρ.

— Ὅχι· ἀπήντησεν ἡ Λευκή· τοῦλάχιστον ὁ κ. Δαὴλ παραιτεῖται καθ' ὀλοκληρίαν.

Ἐν τῷ ἰωάννη δὲν ἠθέλησε νὰ ψευσθῆ. Ὅτε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δεῖπνου ὅλη ἡ ὀμήγουρις συνηθροίσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἡ ἰωάννα καὶ ἡ Λίνα, — ὑπερβαλλόντως τεταραγμένη, — ἤρξαντο διαβιβρώσκουσαι τὸν νεανίαν διὰ τοῦ βλέμματός ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθε.

Τῶν κηρίων τὸ ὄχρον φῶς ἐπικυλιόμενον ἐπέτεινε τὴν θλιβεράν ἐκφράσιν τοῦ προσώπου αὐτοῦ· ὁ Φῆλιξ οὐχ ἦττον ἠρώτησεν ἀποτόμως

— Ἰδόμεν, ἔχεται ἀληθείας ἡ εἰδησις αὐτή; ἀναχωρεῖς αὔριον;

— Ναί, εἶπεν ὁ ἰωάννης ὑποκρινόμενος εὐθυμίαν· ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ τὰ τερπνότατα ἔχουσι τέλος· ἀναχωρῶ αὔριον, διότι ἔλαβον ἐπιστολήν, ἧτις μὲ ἀνακαλεῖ.

Ἐν τῷ Ραμβέρ οὐδὲν πλέον ἠρώτησε, μαντεύων μυστήριόν τι.

— Ἡ Λευκή θὰ μοι ἐπεξηγήσῃ τοῦτο, ἐσκέφατο· ἄλλως, ἀφοῦ ἐκεῖνη δὲν ἐπέμεινε νὰ τὸν κρατήσῃ, βεβαιῶς γνωρίζει τὸν λόγον τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἐν τῷ ἰωάννη ἀναμείνας νὰ παρέλθωσιν ὅλοι, προσῆλθε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Ἀλθερίκ.

— Κύριε, εἶπε σοβαρῶς, δύνασθε νὰ μηκύνητε τὴν διαμονὴν σας εἰς Ἀζάν· ἀναχωρῶ μόνος· δηλαδὴ, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν θὰ μονομαχήσω πρὸς ὑμᾶς.

Ἐν τῷ ἰωάννη ἀνυψώσας τὸ μέτωπον, ἠθέλησε νὰ εἰρωνευθῆ.

— Ἄ! ἤρξατο λέγων στωικῶς, ἀλλ' ὁ βεβιασμένος γέλως κατεπνίγη ἐν τῷ λάρυγγι αὐτοῦ· διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἰωάννης, ἐρείδων τὴν ἀριστεράν χεῖρα ἐπὶ προστυχούσης σκευυθῆκης, ἔθραυσε μικρὸν κόσμημα ἐντὸς τῶν δακτύλων αὐτοῦ.

— . . . Ὅπως ἀγαπᾶτε, εἶπεν ἐν τέλει ὁ ὑποκόμης καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

XII.

Ἐν τῷ ἰωάννη δὲν ἠθέλησε νὰ ψευσθῆ. Ἐν τῷ ἰωάννη δὲν ἠθέλησε νὰ ψευσθῆ. Ἐν τῷ ἰωάννη δὲν ἠθέλησε νὰ ψευσθῆ.

Ἐπειδὴ ἔδει νὰ ἐγερθῆ λίαν πρῶτὴ τὴν ἐπαύριον, ἵνα ἐπιβῆ τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Βορδῶ, ὁ καθηγητής, προφασίζόμενος ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ χρεῖαν ταξιδετήσεως τῶν ἀποσκευῶν αὐτοῦ, — ἄθλια αἴτια ἄ-

περ ἢ κ. δὲ Ραμβέρ ἔσπευσε ν' ἀποδεχθῆ, — ἀπεχειρήτισε τὴν οὐλήγειρον εὐθύς τῇ ἔσπερᾳ ἐκείνῃ, καθ' ὅτι ἄπαντες ἔμελλον νὰ κατακλιθῶσι καθ' ἣν ὥραν θ' ἀνεχώρει αὐτός. Ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἔτρεμεν ἐν ᾧ ἀπεχειρήτιζε τὴν κ. δὲ Ραμβέρ, καὶ αὕτη δὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μετάσχῃ τῆς συγκινήσεως αὐτοῦ· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς τῷ ἐφάνησαν ὕψοι ἐν δακρύων.

Ἡ δὲ Ἰωάννα ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν τείνουσα τοὺς δακτύλους πρὸς τὴν χειραψίαν, καὶ παρευθὺς μετ' αὐτὴν ἔφυγε δρομαία, ὅπως δώσῃ ἐλευθέραν ἐκροτὴν εἰς τὰ δάκρυα τῆς θλίψεώς της.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης, συνετέλεσεν ἐν τῇ χειρὶ τὰς τελευταίας αὐτοῦ παρασκευάς, εἶτα δ' ἐνῶ φαίδραϊ ἀπηχῆσεις διεχέοντο περίξ, ἐκ τῆς αἰθούσης προερχόμεναι, ἐστήριξε ρεμβωδῶς τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ λιθίνου δρυφράκτου τοῦ περιορίζοντος τὴν ἐξώστραν πρὸς ἣν ὁ θάλαμος αὐτοῦ ἠνοίγετο, καὶ ἦτις ἐξετείνετο γύρω περὶ τὸν πύργον. Τὰ ἀμέσως προσεχῆ πρὸς τὸ ἑαυτοῦ δωμάτια ἀπησχόλουν ἡ Εὐα καὶ ἡ θεία αὐτῆς. Ἦτο δὲ τοῦτο τὸ γλαφυρότατον διαμέρισμα τοῦ γραφικοῦ πυργίσκου. Ἐκεῖθεν τὸ βλέμμα ἐφέρετο ἐλευθέρως ἐπὶ τὴν ὀμαλὴν πεδιάδα καὶ τοὺς λειμῶνας καὶ τοὺς κεκαλλιεργημένους ἀγρούς, οἵτινες ἐξετείνοντο εὐρέως ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶς ἐπικλινῶν κλιτύων τῶν περίξ ἀργιλλωδῶν κορυφῶν.

Οὐδέποτε ἐξῆπλώθη ἐπὶ τῶν σιγῶντων αἰθέρων νύξ λαμπρότερα καὶ μᾶλλον θεσπέσιος· ἡ ἰλαρὰ Φοῖβη κατεπλημμύρει τὸ ἤρεμον τοπίον διὰ τοῦ χρυσολάμποντος αὐτῆς φωτός· δροσερὰ καὶ ἀρωματώδεις αἱ ἐκπνοαὶ τῶν φυτῶν ἀνυψοῦντο ἡρέμα πρὸς τὸν οὐρανόν. Τὰ δένδρα ἀνωρθοῦντο ποῦ μὲν συσσωρευόμενα εἰς ὀγκῶδεις μελαίνας πληθῆδας, ἐν τῇ σκιᾷ, ποῦ δὲ, ὑπὸ τὸ φῶς, ἀναδεικνύμενα ὡς πελώριοι ἀργυροφύλλοι ἀνοδοέσμαι. Ἐδῶ εὐμήκεις λεῦκαι προὔβαλλον τὰς κορυφὰς αὐτῶν ὡς λιγυρὰ κυμαινόμενα φάσματα· ἐκεῖ τὰ φύλλα ἐθρόουν ὑπὸ τὰς δροσώδεις τῶν ζεφύρων πνοάς· ἄπασα δὲ ἡ εἰς ὑπτον παραδεδομένη κοιλιάς ἀπέπνεε τὴν εὐσεβῆ ποιήσιν τῆς ἡρέμου γαλήνης, ὑπὸ τὸν ἠδὺν σπινθηρισμὸν τῶν μυριοπληθῶν ἀστέρων, τῶν κηθλωμένων ὑψοῦ εἰς τοὺς οὐρανούς, εἰς τὰ ἄμετρα βῆθη τῶν γλαυκοφαίων ἐκτάσεων.

Ὁ Ἰωάννης ἀφωσιούτο εἰς τὴν πικρὰν ἠδυπᾶθειαν τοῦ ἄλγους αὐτοῦ· τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐπλανᾶτο ἀσκόπως ἐπὶ τῆς καταλεύκου προσόψεως τοῦ πυργίσκου, οὗ ἡ ἐκ σχιστολίθου στέγη ἠκτινοβόλει ὑπὸ τὸ σεληναῖον φῶς, ἐπὶ τῶν σιγηλῶν καὶ ἀκινήτων κορυφῶν τῶν περιστοιχοῦντων τὴν κοιλίαν ὄρεων, ἐπὶ τῶν ὀμαλῶν χλοορῦτων ἐκτάσεων ἐν αἷς μορμυρισμοῖς τινεσ βαιοὶ καὶ μονότονοι μόνου προὔδιδον τὴν ζῶν. Ἐρρεμβάζετο βυκαλωμένος ὑπὸ τῶν βραδέων κλυδωνισμῶν τῶν γλυκιπίκρων αὐτοῦ ἀναμνήσεων, καὶ τῆς πλάνου θροῆς νυκτίων τινῶν ἐντόμων, ἅτινα τῆδε κάκεισε ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐπέτοντο.

Ὁ οἶκος ἐκεῖνος, ὃν ἔμελλε νὰ καταλίπη, συνεχράται ἐν ἑαυτῷ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ! ναί! δὲν ἐστέγαζε τὴν ματαιοφρονα καὶ σκληρὰν ἐκείνην κόρην, ἧς ἡ

ὑψὶς κατετάρχεε τὸ πνεῦμά του, ἧς ἡ ἄφροντις λαλιὰ διέχυσεν ἐπὶ τὰ γέγηθα αὐτοῦ τὸ πρῶτον πικρὸν δηλητήριον; . . . Πῶς λοιπὸν ἠγάπησεν αὐτὴν; δικτὶ τὴν ἠγάπησε; πῶς καὶ πρὸς τί τὴν ἠγάπη εἰσέει; οὐδέποτε λοιπὸν ἡ κοινὴ σύνεσις θὰ ἐξήρει, καταδεικνύουσα αὐτῷ τὸ ἀδύνατον, ἵνα σβέσῃ ἐν τῇ ψυχῇ του τὸ πάθος τοῦτο, ὅπερ ἡ ὀδυνηρὰ ἀπελπισία ἐπὶ μᾶλλον ἐκράτυεν ἐν αὐτῇ ὁσημέραι;

Ἡμέρας ὄλας, ἐβδομάδας, μῆνας διήλθε προσπαθὼν νὰ πείσῃ ἑαυτὸν διὰ τῶν πρακτικῶν λόγων, ἀναπαριστῶν πρὸ τῶν ἰδίων ὀμμάτων τὴν θλίψιν, ἣν ἦδη ὕφίστατο· ἐν τούτοις ὑπέκυψεν ὑπὸ τὸν κτύπον, κατασφριβεῖς ὑπὸ τῆς μαντευομένης ταύτης ἀποκαλύψεως! Οὐχί, οὐδ' αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ ἀνερημένον ἄλγος, ὅπερ κατεῖχεν αὐτὸν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ· μήτοι ἄρα τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἐγίνωσκε τὸ ἄτομον, ὅπερ προὔτιματο αὐτοῦ, τὸν ἠλίθιον, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁποῦ ἐμελλε ν' ἀφεθῆ ἡ κόρη ἐκείνη ἢ μᾶλλον ἄφρων ἢ χαϊρέκακος; ναί, αὕτη ἦτον ἡ ἀληθὴς αἰτία τοῦ πόνου αὐτοῦ· ἀναμφιβόλως θὰ ἔπασχεν ἦτον ἂν ἐμάνθανεν ὅτι ἡ Λίνα συνεζεύχθη μετ' ἄλλου τινός· ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ἀλβερικ; . . . ἀηδίας αἰσθημα ἐπλήρου τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ ἀνέβαινε μέχρι τῶν χειλέων· καὶ ἐνῶ ἐκουσίως ἀπέφυγε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς ἀπασχολούσας αὐτὸν σκέψεις, ὑπόκωφος μανία ἐβρυχάτο ἐν ἑαυτῷ.

Ὁ τάλως! ἦδη ἀνεμνησθετο περιπαθῶς καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν τῶν στιγμαίων ἐκείνων συνεντεύξεων, τῶν ἐφημέρων ἀπολαύσεων γλυκείας ἠδονῆς καθ' ὥρας, ὅτε εἶχε νομίσαι ὅτι ἡ Εὐα προσέβλεπεν αὐτὸν μετὰ πλείονος τῆς συνήθους ἐπιεικειάς. Ἐνεθυμειτο τὰς στάσεις αὐτῆς, τὰς διαφόρους τοποθετήσεις τῆς κεφαλῆς της, τὰς αἰφνιδίους μεταβολὰς τῆς φυσιογνωμίας αὐτῆς καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς λεπτομερείας τῆς περιβολῆς καὶ αὐτὸ τὸ χρῶμα τῶν ταινιῶν, αἵτινες ἐκόσμου αὐτὴν. Ἡ ἀκοή του ἦν ἀκόμη πλήρης τῶν οἰκειῶν αὐτῇ ἀπηχῆσεων τῆς καλλικαλάδου φωνῆς ἐκείνης, τῶν γλυκερῶν κλιμάκων τοῦ ἤχου τοῦ δροσεροῦ της γέλωτος, ὡς ἡ ὄρασις αὐτοῦ εἶχε τηρήσει τὴν ἐντύπωσιν τοῦ παιγνιώδους βλέμματός της, τοῦ φαντασιοπλήκτου μειδιήματος, τῶν λευκωλένων χειρῶν της συλλεγουσῶν ἄνθη, ἡ πλανωμένων ἐπὶ τῶν πλήκτρων τοῦ κλειδοκυμβέλου τροχάδην καὶ ἐλαφρῶς!

(Ἀκολουθεῖ).

CHARLES VINCENT

(Μετάφρασις Κ. Α. Η.).

Ὁ ἑπεὶ θανος

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέτρα

Τυπολιθογραφεῖον ΝΕΟΛΟΓΟΥ